

Կը զգամ սարսուռդ վերջալոյսին մէջէն սեւ.
Մեծ հոգիներն ալ քեզի պէս հեւ ի հեւ
Շրջեղութեանց պաշտամունքով կը մըխան:

Իսկ դուն, ո՛վ զրոհ, ե՞րբ պիտի գաս հաղորդուիլ
Կեանքին բիւրեղ զաշնակութեան հետ, կաթի՛լ
Մ'ըմպել անոր մեղեղիէն տեւական...:

12 Յուլիս 1914

ԶԵՆՈՒ ՍՈՒՐԵՆԵԱՆ

Սըրինգներու քաղցըր հընչիւն մը մեղմիկ,
Երկնի ու երկրի մէջէն անտես կը սահի.
Ոգինե՛ր են անոնք, եղան, թէ արդեօք
Պիտի դեռ ըլլան...:

Հեշտ մոռացօնք մ'յոգնեցուցիչ մեր կեանքին,
Խաղաղութեան տարժանելի մի հըծծիւն,
Բերկրանքներու արցունք մը լոկ ըզգայուն
Հոգւոյն կը տիրեն:

Ամենայն ինչ, մարդիկ, զազանք կը լըռեն,
Մայրամուտն ալ կապոյտին մէջ կ'երփնէ վարդ,
Կը մըրմընջեն արեւմտեան վեհ լեռներ,
Ողջոյն քեզ Մարիամ...:

Յ. ՔԱՐՏՈՒԶԵՒ

Մ. Ռ. Ս. Ս. Ս. Ս.

ԽԱԽԱՐԱՅԻՆ գիշերուան մէջ՝ մենաւոր,
Կը յառաջէ խաղաղ՝ նաւակն իմ հոգւոյս.
Հո՛ն՝ տըմոյն աստղ, կը հեգնես զիս ծիծաղկոտ,
Քու սըրտիդ մէջ պահես թագուն խորհուրդներ:
Ինչո՞ւ այդպէս, աստղ պայծառ,
Կը մըթագնիս երկնին մէջ,

Տնս, սա ծովուն ալիքներն՝ մեղմ քամիէն,
 Կը թրթռացնեն պատկերդ սիրուն իրենց մէջ.
 Եւ վերը դու մութ կամարին՝ մէջ ծոցին,
 Արդեօք ցուրտէն կը դողդոջես սարսըռած.
 Յայտնէ՛ խորհուրդդ ահաւոր,
 Որպէս զի սիրտս խաղաղի:

Մարմնացումն ես իմ յոյսերուս և բաղդիս.
 Ահա քամին փախաւ, մըրրիկն դադրեցաւ.
 Դու մըխիթար ուղեորին՝ գիշերուան,
 Կաթէ՛ շողէդ նըշույլ մը միայն սըրտիս մէջ.
 Եւ հոն թաղէ՛ արցունքներդ
 Որ զիս ալ պիտ' ըսփոփեն:

Հըսկէ՛ ինծի, նոյն իսկ եթէ նաւարեկ՝
 Ծոփն նետէ դիս ծովեզերին վրայ թափուր.
 Վերջին հայեացքդ նետէ՛ վըրաս, և զընա՛,
 Ու սոխակին թո՛ղ որ երգէ մարած կեանքս.
 Եղեա՞մն ալ զիս անդադար
 Շաղին հետ լայ անմխիթար:

ԺԻՐԱՅԻՐ

ԴՈՒՆ ՄԻԱՅՆ ԿԱՍ ԶՐԿՈՒԱԾ

ՏԱՐԷ՛Ք զիս հոն ուր մահն ու սուգ մշտատեւ,
 հոն՝ ուր հարսունք, հայրեր, սրտեր քաջարի,
 հոգեվարքի խուլ հռնչիւնով դառնամահ՝
 յոգնաչարչար ժանտ աշխարհէս կ'ազատին:

Ո՛հ, չի տեսան մեր աչքեր՝ սուրբ Հայրենեաց,
 Արարատին կամ Կիլիկիոյ լեռն ու դաշտ.
 Ո՛ւր ապրեցան, ուր սիրեցին, ուր մեռան
 հայ անունին նախավըկայ մեր հայրեր:

Դժբա՛ղդ աշխարհ, մարտիրոսաց օրօրան,
 արիւն կարմիր՝ աստղիդ բոլոր ներկած է.
 ճակատագիրդ՝ կարծես զըրուած չարչարանք,
 սև օրերով հիւսուած շղթայ քու արև: